

Sygn. akt V KO 38/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 21 czerwca 2016 r.,
w sprawie **W. M.**,
skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.,
wniosku skazanego,
o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt II AKa 120/09,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy
z dnia 5 lutego 2009 r., sygn. akt III K 5/08,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 5 lutego 2009 r., sygn. akt III K 5/08, W. M. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę 15 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt II AKa 120/09, utrzymał w mocy ww. wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy.

W dniu 10 maja 2013 r. do Sądu Okręgowego wpłynął osobisty wniosek W. M. o wznowienie postępowania w ww. sprawie. Wyznaczony skazanemu obrońca z urzędu nie stwierdził podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, a wobec niezuzupełnienia przez skazanego braków formalnych wniosku zarządzeniem z dnia 9 stycznia 2015 r., sygn. akt V KO 47/14, odmówiono przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania. Zarządzenie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem z dnia 17 lutego 2015 r.

W. M. złożył w pismach z dnia 29 kwietnia 2013 r., z dnia 22 maja 2013 r., z dnia 15 lipca 2013 r., z dnia 16 grudnia 2013 r., z dnia 5 maja 2014 r., z dnia 1 lipca 2014 r., z dnia 2 lipca 2014 r. oraz z dnia 21 lipca 2014 r. kolejny wniosek o wznowienie postępowania. W uzasadnieniu wniosku skazany wskazał na niewłaściwe zachowanie funkcjonariuszy policji w trakcie śledztwa, składanie fałszywych zeznań przez świadka J. R., brak wystarczającej aktywności jego obrońcy w toku procesu, niewłaściwe zachowanie sędziego orzekającego w sprawie. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 6 października 2015 r., sygn. akt V KO 56/15, odmówił przyjęcia tego wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności, a postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem z dnia 30 listopada 2015 r., wydanym również pod sygn. V KO 56/15.

W pismach datowanych na dzień 28 kwietnia 2016 r. i 29 kwietnia 2016 r. skazany W. M. ponownie wniósł o wznowienie postępowania w ww. sprawie, prezentując dokładnie te same argumenty, które podniósł w poprzednich, wyżej wymienionych pismach.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Z treści wniosku skazanego o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność, w związku z czym należało odmówić przyjęcia wniosku bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k.,

art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (*Dz. U. poz. 1247*) od dnia 1 lipca 2015 r. powstał obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania – z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Ustawodawca w treści art. 545 § 3 k.p.k. określił, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (*zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, nr 1, poz. 5*).

Taka właśnie sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie. W złożonym obecnie wniosku W. M. wskazał na niewłaściwe zachowanie funkcjonariuszy policji w trakcie śledztwa, składanie fałszywych zeznań przez świadka J. R., brak wystarczającej aktywności jego obrońcy w toku procesu, czy niewłaściwe zachowanie sędziego orzekającego w sprawie, a zatem odwołuje się w zasadzie do tożsamyh okoliczności, które podawał już w poprzednio składanych wnioskach, w tym przede wszystkim w rozpoznanym przez Sąd Najwyższy w dniu 6 października 2015 r., sygn. akt V KO 56/15, które to postanowienie zostało utrzymane w mocy postanowieniem z dnia 30 listopada 2015 r.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.